

Het is er al lang tijd voor. De beste manier om de steeds bloedigere bezetting te beëindigen is Israël het doelwit te maken van het soort strijd dat een einde maakte aan de apartheid in Zuid Afrika.

Een brede coalitie van Palestijnse groeperingen maakte in juli 2005 juist hiervoor plannen. Ze riepen 'gewetensvolle mensen over de hele wereld' op om een 'brede boycot op te leggen en campagnes voor terugtrekking van investeringen uit Israël op te zetten, vergelijkbaar met campagnes die werden ingezet tegen Zuid-Afrika tijdens de apartheid'. De campagne Boycot, Disinvestment and Sanctions (BDS) was geboren.

Elke dag dat Israël Gaza bombardeert raken meer mensen overtuigd van de BDS-campagne. Het gepraat over een staakt-het-vuren verandert hier weinig aan. Zelfs onder Israëlische joden groeit de steun voor de campagne. Toen de aanval in volle hevigheid bezig was stuurden ongeveer 500 Israëliërs, velen van hen bekende artiesten en geleerden, een brief naar buitenlandse ambassadeurs in Israël. De brief roept op tot 'het onmiddellijk nemen van strafmaatregelen en het opleggen van sancties' en trekt een duidelijke parallel met de strijd tegen apartheid. 'De boycot tegen Zuid-Afrika was effectief maar Israël wordt met fluwelen handschoenen aangepakt... Dit soort internationale steun moet stoppen'. Veel mensen willen nog niet zover gaan. De redenen daarvoor zijn complex, emotioneel en begrijpelijk. En ze zijn gewoon onvoldoende. Economische sancties zijn het meest effectieve geweldloze middel. De mogelijkheid hiertoe opgeven grenst aan medeplichtigheid. Wat volgt zijn de vier meest gehoord argumenten tegen de BDS-strategie en tegenargumenten.

1. Sancties zullen Israël's eerder vijandig stemmen dan hen overtuigen.

Wereldwijd is de benadering van 'kritische samenwerking' geprobeerd. Het is een complete mislukking gebleken. Sinds 2006 nemen de misdaden van Israël voortdurend toe: het uitbreiden van de nederzettingen; het lanceren van een walgelijke oorlog tegen Libanon; en het collectief straffen van de bevolking van Gaza door een wrede blokkade. Ondanks deze escalatie werd Israël niet het doelwit van sancties. Integendeel. De wapens en de drie miljard dollar die de VS elk jaar naar Israël sturen zijn nog maar het topje van de ijsberg. Juist de afgelopen jaren verbeterde Israël zijn diplomatieke, culturele en handelsbetrekkingen met een hele reeks van andere bondgenoten dramatisch. Bijvoorbeeld: in 2007 werd Israël het eerste land buiten Latijns-Amerika dat een vrijhandelsverdrag sloot met Mercosur (douanie-unie van verschillende Latijns-Amerikaanse landen - red.). In de eerste negen maanden van 2008 steeg de export van Israël naar Canada met 45 procent. Een nieuw handelsverdrag met de Europese Unie moet de Israëlische export van voedselproducten verdubbelen. En op 8 december werd het EU-Israël Associatie Verdrag 'ge-upgrade', iets waar Israël al lang op uit was. In deze context startten de Israëlische leiders hun laatste oorlog, in het volle vertrouwen dat het hen niet veel zou kosten. Het is opmerkelijk dat na zeven dagen van oorlog de beurs in Tel Aviv met 10.7 procent steeg. Het verleiden met een wortel heeft niet gewerkt - tijd dus om de stok te gebruiken.

2. Israël is niet Zuid-Afrika

Nee, natuurlijk is het dat niet. De vergelijking met Zuid Afrika is er om te laten zien dat BDS-tactieken succesvol kunnen zijn als zwakkere maatregelen (protesten, petitie's, stil lobbywerk) hebben gefaald. En er zijn wel degelijk verontrustende echo's van apartheid in Israël: de verschillende identiteitsbewijzen en reisvergunningen, de platgewalste huizen en gedwongen verhuizing, de wegen die alleen door kolonisten gebruikt mogen worden. Ronnie Kasrils, een prominent Zuid-Afrikaanse politicus, zei dat de bouwwerken waarmee de West Bank en Gaza van Israël worden afgesneden 'oneindig veel erger waren dan apartheid'.

3. Waarom Israël tot mikpunt maken terwijl de VS, Groot Britannië en andere westerse landen hetzelfde doen in Irak en Afghanistan?

Boycots zijn een tactiek, niet een dogma. De reden dat BDS tegen Israël gebruikt moet worden is dat het in dit geval zou kunnen werken, aangezien het land zo klein is en zo afhankelijk van handel.

4. Boycots verbreken de communicatie: we hebben meer, niet minder, contact nodig.?

Hier wil ik op reageren met een persoonlijk verhaal. Acht jaar lang werden mijn boeken in Israël gepubliceerd door een commerciële uitgeverij, Babel. Maar toen ik De Shock Doctrine publiceerde wilde ik de boycot respecteren. Op het advies van BDS-activisten nam ik contact op met een kleine uitgeverij, Andalus genaamd. Andalus is een activistische uitgeverij, zeer betrokken bij de beweging tegen de bezetting en de enige Israëlische uitgeverij die zich wijdt aan het vertalen van Arabische geschriften in het Hebreeuws. We stelden een contract op dat alle inkomsten naar het werk van Andalus zouden gaan en niets naar mij. In andere woorden, ik boycot de Israëlische economie, niet Israëliërs.

Dit plan vereiste tientallen telefoontjes, e-mails en sms-berichten, van Tel Aviv tot Ramallah en van Parijs tot Toronto tot Gaza-stad. Mijn punt is dat zodra we de boycot uitvoeren, de contacten en dialoog toenemen. Waarom zou het ook anders zijn? Het opbouwen van een beweging vereist voortdurende communicatie, zoals vele veteranen van de anti-apartheidsbeweging zich wel herinneren. Het argument dat boycot tot isolatie zal leiden is des te zwakker als we de gemakkelijk beschikbare informatietechnologie in aanmerking nemen. We verzuipen in de middelen om elkaar over nationale grenzen heen de les te lezen. Geen boycot kan ons stoppen.

Dit is voor veel trotse zionisten het moment om te scoren. 'Besef ik soms niet dat veel van die communicatietechnologie het product is van Israëlisch onderzoek, koploper in informatietechnologie?' Dat klopt, maar het geldt niet voor alle technologieën. Enkele dagen na het begin van de Israëlische aanval op Gaza stuurde Richard Ramsey, uitvoerend directeur van een Brits telecombedrijf, een e-mail naar de Israëlische technologiefirma MobileMax; 'Als een gevolg van de acties van de Israëlische regering in de afgelopen paar dagen zijn we niet langer in een positie om zaken te doen met jullie of enig ander Israëlisch bedrijf'. In een reactie naar The Nation verklaard Ramsey dat zijn besluit puur commercieel was: 'We kunnen het ons niet veroorloven om ook maar één van onze klanten te verliezen, de beslissing was puur commercieel verdedigend'.

Hetzelfde soort koelbloedige, zakelijke overwegingen bracht twee decennia geleden veel bedrijven ertoe om Zuid Afrika te verlaten. Juist dit soort overwegingen zijn onze beste hoop op gerechtigheid, de gerechtigheid die Palestina al zo lang ontzegd wordt.

Dit artikel verscheen eerder op ZNet. Voor meer informatie: www.boycotisrael.info